

Nad petelina.

Spisal Fr. S. Finžgar.

Jutro velikega tedna . . .

Ob dveh čez polnoč . . .

Krog ledij tesno stisnjeni pas z naboji, na rami dvocevka . . . Tiho sem zapustil svoj stan.

Ko sem zaklepal vežna vrata, sem se ozrl na nebo in sem se razveselil. Toliko je bilo veselje, da sem občutil udarce srca. Nobenega oblaka, nobene lise po nebesu. Sama čista, nagosto v zvezdah trepetajoča božja dlan. Naprej! . . . In sem se napotil.

Niso se oglasili psi na vasi. Zakaj skrivnosten je bil moj korak, namenjen skoz tesne vaške ulice v gorsko sotesko. Že je ostala zadnja hišica za menoj, skrita koncem vasi med drevjem, pa v nobenem oknu ni zakrvavela luč za rdečim zagrinjalom. Hiše so spale in sanjale . . .

Iz soteske mi je dahnil v lice oster zrak. Pa ni valovil. Še toliko ne, da bi zdramil najtanši brst na mladem bukovju. Tiho je plul po dolini, kakor je bil tih potok pod njim, kakor moj korak po kolovozu. Kot rani popotniki smo šli svojo pot. Nismo se pozdravili, ne ogovorili in vprašali: kam. Za tajnimi cilji smo šli vštric in z nami je šlo nemo hrepenenje. Zato potok ni šumel, kakor šumi ob belem dnevu in štropotajoč polni korce mlinskih koles. Potajno je točil vodo čez skalce, da je cingljalo kakor s srebrnimi kraguljci. In pred zarjo porojeni vzduh bi ne ganil kodra na čelu, pa me je vendar poljubljal z žarkim poljubom, da je skelelo v lice. Celo zvezde na ozki progji neba se niso ganile in se niso utrinjale, in je vendar žarelo iz njih s čudovitim ognjem. Vse, vse — samo kipeče kopnenje!

Edino sivoumazana pot je zdajpazdaj zaječala, kadar je v temnem mraku noga prodrla tenko ledeno skorjico na strjeni luži.

Ali vselej takrat je občutila moja duša, da se je dvignil božji prst in mi požugal: „Pssst!“ . . .

Iz mračnega gozda ob levi in desni je dehtel skrivnosten vonj, duh Velike noči, duh vstajenja. Srce se mi je razburjalo ob tej skrivnostni tajni pomladnega jutra. Kakor otrok, kadar zagleda prvič svetonočno drevo: vztrepeta, vzklikne, nato razpre oči in pije in uživa. Tudi moja duša je pila in uživala . . .

Noga ni občutila grudave poti, teža skrbi je drsela z ramen, čelo se je jasnilo, pleča so se dvigala sproščena in prsi so se širile. Začul sem jasno klic vstajenja, zahrepenelo se mi je po življenju. — Po življenju, kateremu ni križana vsaka minuta, po

življenju, ki ni kaljeno z grenkostjo, po življenju brez krvavih ran in umazanega blata . . .

„Naprej!“ je vzklikalo v duši — naprej, to je pot do paradiža, pot v deviškem, pomladnem jutru.

Tedaj se je hipoma dvignil na ovinku iz gozda steber sivega dima in v motnih obrisih kipel kvišku, miren in resen, kakor v davnih dneh pred Izraelci v puščavi.

Iz sanj me je prebudil, da sem za hip obstal in preišljaj.

„Lovčev signal!“ sem hitro uganil. „Boji se, da ne najdem kraja, domenjenga za sestanek!“

Opozorjen, sem naglo krenil na levo in kmalu zagledal skozi goščo rdeče plamene, ki so mirno, kakor na sliki, žareli in rodili oblačni steber.

Ob ognju sem zapazil svojega lovca. Na štoru je sedel, resnoben in zamišljen, kot človek, ki čaka velikega dogodka. Dolgi brki so bili praznično nasukani. Tako se spodobi za slovesnost.

„Dobro jutro in lovski blagor!“

Lovec me ni začutil, ker sem šel nalahko in previdno po stezi. Moj pozdrav ga je predramil. Oko je v bliskih ognja zažarelo v veliki radosti, brki so se vsled smehljaja krog ustnic upokončili, kakor v pozdrav.

„Dobro jutro in dober pogled! Tako ste prišli, kot pride divja mačka. Sem čakal včasih drugih strelcev na petelina. Pa je tainoni prisopihal in pri-lomastil, da sem mislil: Medved gre.“

„Če ste pa dremali?“

„Kaj? Dremal? Nisem zatisnil očesa vso noč!“

„Zakaj ne?“

„Od skrbi, pravijo, da človek ne spi. In od veselja tudi ne!“

„Ali Vas tako skrbi in veseli petelin?“

„Tako-le Vam povem: Če bi prišel k meni človek in bi me povabil: Ti, France, na svatovščino pojdeš jutri in starešina boš — in ob tistem bi prišel drugi in bi govoril: Nad petelina greva jutri: tedaj bi jaz starešinstvo odpovedal in šel nad petelina. Tak-le sem, gospod!“

„No, in kako sodite današnji dan? Bo?“

„Snoči sem šel še oprezovat. Pa se je pripeljal na ono bukev. Starec, Vam povem, da takih ni mnogo! Tako sodim, da ga dobite, kakor bi šli v kurnik ponj.“

„Bomo potlej videli.“

„Je tudi res. Zakaj pretkani so stari petelini. Po trebuhi ti zakruli, brrr — pa zleti. Vse sliši, hudir! Mladega naskakavati — igrača. Nori in brusi in poka tjavendan, da bi na volu prijezdil podenj. Prav zares.“

„Pa pojdiva! Ne?“

Lovec se je ozrl na zvezde.

„Nič se še ne mudi. Lahko se pogrejete ob ognju. Je mrzlo, da bi se mi skoro zanohtalo!“

„Pa vendar! Rajši počakava jutra v hribu nego tu v dolini.“

Lovec je vzel iz torbe majhno svetilko, segel po ogorek v ogenj in prižgal.

„Z lučjo bova hodila?“

„Je hentano slaba pot in ledena po tem žlebu.“

Nato je poteptal ogenj, da ga je ugasil, pa sva šla.

Takoj za prvim robičem sva morala čez vodo.

„Pazite!“

Lovec je govoril skoro šepetaje, dasi je bil prej ob ognju zelo glasen. Prevzela ga je trenutna slovesnost.

Prekoračila sva potok — hudournik — po gugajočih se kamenih.

„Dajte mi puško! Rebár je zelo drsna!“

Tudi to je govoril čisto tiho, skrivnostno. Tako isto sem mu odgovoril jaz in se zahvalil za ponudbo. Nato sva krenila kvišku.

Korak za korakom sva se dvigala po strmini. Včasih so zahreščali žreblji na sklizki poti. Vselej je lovec hitro zaobrnil svetilko, da sva se ognila poledičnih plasti in kosov zmrzlega snega, ki se je svetil kakor bele zaplate na črni zemlji. Izpregovorila pa nisva besedice več.

Ob hoji se je razgrela lice. Kri je zaplala z veselejšimi valovi. Noga ni čutila bremena in napora. Zdelo se mi je, da z vsakim hipom raste strast, da se razplamteva hrepenenje po cilju.

Kroginkrog je pa čudovito puhtelo iz zemlje. Pa to ni bil vonj, ob katerem se jeseni povesi glava na prsi in človeka objame modrost — smrti, ko brodiš skoz gozd po vlažnem listju.

Ne, to ni bila smrt, to je bilo rojstvo. Vse naokrog je dehtelo po svežem jutru, vse je v nemem molku čakalo, da zadoni po tokavah mogočni klic: Vstani! Vzbudi se, zrno, in poženi kal in obrodi cvetlico! Razmakni se, popje, in razvij list in cvet! Oživi se, grm, in zapoj, zapoj pesem vstajenja in življenja! In dvigni se tudi ti, kraljeva ptica naših gora, zapusti bivališče v robidi in smrečju in s krepkim zamahom poleti na visoko bukev in — zapoj, zapoj, ti molčeči skrivač — himno ljubezni — — —

Čudo! Gora se odene v sočno zelenje, iz božjega perišča se nasuje krme na bogato po zemlji, v tihi

mesečini se poigravajo topli valovi poletja — on, kralj ptic — pa molči. Viharji tulijo, bliski udarjajo — on molči. Listje porumeni, senice nemirno ščebe-tajo, gladni lisjak zalaja — on molči. Zima zapoje requiem — on ne beži. Tisoči se selijo v strahu pred gladom — on ostane in molči in vztraja.

Ko pa iznad vztočnih gora mladi konjci z zlatom pretkanih griv pripeljejo v valovih prve vesne okó-pano zoro, tedaj se dvigne on, kralj, in izpregovori kraljevsko besedo s trona mogočne bukve. In on, ki je molčal ob polnopogrnjeni mizi, in on, ki ni vzdihal, ko so ječala debla v burji, ki ni bežal, ko so bežali tisoči — zatisne oko in zakrknje uho ter prekipi v edini pesmi, katero zna in pozna — v pesmi ljubezni, ki je edina močna in mogočna, začetek in konec dejanja in nehanja, ki se ne piše v jezersko gladino, ampak kleše v marmor . . .

* * *

Hudi strmec je bil zmagan, žleb preplezan. Po borovničevju in mahu je vila najina pot. Z vrha visokega bora je žvižgnila perot sove, bežeče pred dnem v skrivališče.

Pod borom sva obstala. Lovec je pihnil luč. Z roko je zamahnil proti južni strani. Izpregovoril pa ni več. Tudi šepetaje ne.

Nema sva stala pod drevesom. Zvezda za zvezdo je gasnila. Temni obrisi gozda so rastle od bregov v vedno razločnejših konturah. Vrh gore se je rodila iz teme siva cerkvice. Potok po dolini je šumel glasneje. Meglena tančica je puhtela iz njega. Na vzhodu je bledele nebo, drobni kosmi meglíc so bili razkropljeni po poti prihajajoče zarje. Kakor čreda ovčic.

Moj lovec pa ni imel trenutka, da bi ga privoščil vzhajajočemu jutru. Kamor je pokazal z roko, tja se je zamaknil z ostrim vidom in tankim sluhom. Zdaj-pazdaj je zaslonil uhelj z dlanjo in še opreznije poslušal.

Pri daljni podružnici je zazvonilo dan.

Lovec je postal nemiren. Obe roki je zaslonil za uhlja in kretal z glavo na levo in jo kretal desno. Pogledal sem mu v lice in se potajil, da se nisem nasmehnil. Napeta skrb in strah sta mu zarezala mračne poteze nad očmi, košate obrvi so bile naščeperjene srdito, slovesnost brk se je izprevrgla v truden delavnik — ves obraz gost mrak, da se ni vedelo, jeli udari iz njega blisk ali posveti solnce.

In posvetilo je solnce. Bliskovito mu je zažarelo lice, stisnjene ustnice so se razširile, z desnico je krepko zamahnil proti jugovzhodu in jo obdržal napeto z iztegnjenim kazalcem, kot lesen kažipot ob cesti.

Petelin je zapel...

Komaj slišno je donelo z globokim, zamolklim tonom v hitrih presledkih daleč na pobočju gore. Razločilo se je mlaskanje in pokanje, brusiti ga še nisva čula. Petelin je bil daleč.

Brez obotavljanja sva se naravnala v smer, kamor je kazala še vedno iztegnjena lovčeva roka.

Prihuljeno, stopajoč po prstih, plazeč se po vseh štirih pod vejami, in plezajoč po kolenih čez strmec sva lezla, združena kakor lisjaka, proti petelinu. Včasih je kljub previdnosti počila trhla vejica pod okovanim črevljem. Tedaj sva vselej obstala kakor vkopana in prisluškala. Čezdalje razločnejši je bil glas, razdalja se je krčila, srce je donelo v hitrih, glasnih udarcih.

Treba je bilo počakati. Zakaj noga je stopila v odločilno okrožje.

Iz pasu sem potegnil naboj in ga vtaknil v dvocevko. Pod vratom sem odpel gumb pelerine, da mi je zdrsnila na tla. Še ozrl se nisem za njo. Lovec me je zapovedovalno pogledal in dvignil visoko kazalec. Razumel sem. Samo po en korak se smeja bližati petelinu-starcu ob naskakovanju.

Ko je zabrusil petelin vnovič, sem se prestopil prvič in prisluhnil. Lovec je imel čisto prav. Petelin je proizvajal tako kratke, hipno odrezane bruse, da bi le z največjo naglico na ugodnem prostoru utegnil korakniti dvakrat.

Začela se je tekma, ki staremu lovcu požene kri v lice in iztisne kaplje izpod klobuka. En korak, za košček sekunde prekasen, droben pok, če se ti utare pod nogo suhljad, če trči vejica ob puško — petelin te je začul — po vejah štropot — in tvoja pot je prazna.

Sprva je bil prostor zelo ugoden. Pripravne jase so se odpirale iz mraku in nama delale cesto. Toda prišli so jarki in kotanje. V njih snega nadebela. Da bi se jih ogibala? Vsak hip je dragocen. Torej naprej, naravnost do cilja, kakor strelica, ki ne pozna ovinkov. Da bi vsaj držal sren! — Drži. — Samo ponekod. — Drugod se vdira do kolena. Sneg grozno zahrešči, da zagomazi po živcih do mozga. Noga — leva — do kolena v snegu — desnica dvignjena. Petelin premolkne. — Pet minut nobenega petja več. — Midva visiva v kotanji. Z desno nogo se ne smeš upreti, da ne zaškripje sren. Leva noga omaguje. Če naju je zaslutil? Vendar... Krepko mlaskanje. — Bo. Je že zapel. Hitro nogo iz snega! — Na kolena! — Tri krepke sunke — iz kotanje sva, na robu čepiva, kakor okamenela, pogled v tla. In zopet: „plūk, plūk plūk!“ Na noge — pogled kvišku! Zagledala sva ga.

Mozes, ti očak in prerok, ali je bila večja tvoja radost, ko si zagledal z gore obljubljeno deželo?...

Na iztegnjeni roki stare bukve je stal — v tem hipu miren kot naslikana črna ptičja kontura na sivo platno gostega mraka. Kakor bi nekaj sumil. Toda midva nisva trenila z očmi in dihanje je bilo brezslušno. Pa je dvignil nogo visoko in se izprehodil po veji s počasnim, tehtnim korakom. Tako stopa kralj. Nato je iztegnil vrat in prisluhnil na levo, na desno, upognil glavo nizko pod vejo in iskal po tleh, pa jo zopet dvignil ter pogledal kvišku in iskal po strmini. Molk. Kdo bi govoril, kadar ima besedo kralj? In vendar on želi govorice. Vznevoljen potrese bujno perje in se zamišljen izprehaja po veji.

„Kje ste kokoške — ljubice? Ali še počiva vaša glava pod kreljutjo na mehki pernici? Zori se, pa se ne ganete? Ne slišite, kako se razlega pesem o ljubezni? Ali pa — če vam je moja pesem prestroga, premoška? Ha, ve norice, mladcev čakate? Mladcev sladkogolkih?“

Petelin je obstal in z dvignjeno glavo poslušal.

„Če res golči mladeč, dolgovezni pevec? Neoprezni sladkač?“

Jezen je zagrabil s kljunom brsteče popje nad seboj, in ga odlomil in vrgel na tla.

„Starem te in pohodim, da bo krvavelo po mahu, če se drzneš...“

In se je oprezoval z napetim vratom. Toda ljubosumje ni našlo temelja, kroginkrog grobni mir. Jeza je ugasnila, zopet je zaigralo srce, razprostrl je krasoto svoje obleke in zadonela je — pesem...

„Vsaj še dvajset korakov,“ sem tiho zaželel, ko sem se z velikansko stopinjo pognal naprej. Petelin je pel zdržema, kakor bi se bil zamislil v novo melodijo, nama so se pa ovsedali naskoki.

Se krog tega grma! Samo pet korakov! Potem... Za grmom sva obstala zopet na snegu. Veje so petelina zastirale. Lovec me je vprašajoče pogledal. Okrenil je samo oči, z glavo ni ganil.

„Ne streljam v negotovost skoz gosto vejevje!“ Tako so mu povedale moje oči.

Takrat je petelin zopet premolknil, obstal — povetil perot, priklonil glavo, kakor bi mislil visoke misli... Morda misli o ljubezni, kateri je prepeval že peto pomlad himno s krone teiste bukve? O ljubezni, katera edina oslepi, da ne vidi smrti, ampak vidi samo cilj in življenje! O tisti ljubezni, ki daruje sebe, da nasiti druge; ki zida iz potnih srag lastne krvi otrokom hiše. Ki strada, pa ne čuti gladu, ki je psavana, pa ne sliši klevet, ki hodi preko grobov, pa se ne trese pred smrtjo! O tisti edini začetnici vsega velikega, ki lije moči v dušo, da umetniku ne odpade kist, dasi je padlo od zle roke blato na njegovo platno, o tisti roži mogočni, ki sprejme kamen za kruh in kačo za ribo in vrne za kletev blagoslov.

Pozdravljena ptica kraljeva, ti simbol ljubezni, porodnice vseh velikih dejanj od konca do konca sveta! ... — — —

Tedaj pa se je zgodilo nekaj, da sva oba ostrmela. Pod lovčevu nogo se je prodrl sneg: rèsk —. Na bukvi pa: štrof-štrof-štrof—. Petelin se je prepeljal. Videla sva samo črno črto, ki je izginila nad gozdom.

Moja napol dvignjena dvocevka se je povescila, in povescili so se še bolj lovčevi brki. Tako ga je bilo sram, da je potegnil klobuk na oči in mi ni pogledal v lice.

„Sedaj gledava kakor mačka, ki se ji je izpeljal vrabec pred nosom. Na svidenje, petelinče, april je še dolg!“ S klobukom sem zamahnil proti kraju, kamor je izginila črna črta za petelinom.

Tedaj se je šele opogumil lovec France, ker je izprevidel, da se ne jezim.

„Vse sliši hudir, sem rekel, in res je. Ta preklicani sneg.“

Z nogo je jezno cepetnil po srenu, ki se mu topot ni prodrl.

„Kaj sedaj, gospod? Tako pot, pa zastonj!“

„No, pač ni bila zastonj! Petelina sva slišala in videla. Saj ni, da bi morala moriti. Lovec, ki gre samo zato na lov, da bi ubijal, ni lovec, kvečjemu okruten morilec!“

„O gospod, to so besede!“

Lovec se je kljub žalosti veselo nasmehnil in sklenil roki in prsih, kakor za molitev.

„To so besede, pravim. Ampak drug strelec bi me bil ozmerjal.“

„Takih strelcev ne vodite nad petelina! — Ker nimate daleč domov odtod, lahko greste. Jaz pa grem vrh hriba in se vrnem po drugi strani.“

„Če je pa Vaš namen tak, potem prosim tako-le: Za vsako drevo vem, kjer navadno poje. Če se Vam ne smilijo stopinje, mahniva jo za njim. Utegnete še streljati danes.“

„Tudi prav!“

„Potem pa le kar!“

Lovec je naglo stopil po moj plašč in sva se obrnila navzgor. Vrh sedla mi je rekel, naj počakam. On da gre sam pogledat.

Razgrnil sem plašč na rdečo plahto cvetoče vrese in legel. Pravzaprav bi bil najrajši videl, ko bi ne bilo lovca več nazaj. Zakaj v gozdu mi je vsak človek odveč. Take govorice, kakor jo govori gozd, ne poznajo človeške ustnice. Misli, kakor jih diha pomladni log, ne misli človeška modrost. Zato mi je prazen, vsakdanji pogovor v gozdu krvavo žaleča disonanca veličastnega akorda naravne harmonije. In prav ta harmonija je zadonela v tem hipu, ko so šinili prvi prameni zarje na vzhodu in pokro-

pili s škrlatom — ovčke — oblačke. Daleč, ne vem kje, se je oglasil s tenkim, visokim tonom trikrat zapored žvižg ptička. Potem za hip odmor. Ko je zastavil četrtič in zapel melodijo, tedaj je udaril vesoljni zbor. Zapel je vsak grm, iz vsake drevesne krone se je drobila pesem. O, to ni bilo več petje ptiča, to je bila veličastna himna gore, za katero si je loza ubrala strune ob dnevu vstajenja. Ob tej himni, proizvajani v dvorani svobodne in neoskrunjene narave, pod baldahinom, ožarjenim od solčne ljubezni, ob vonjivih valovih vzduha, ki polje in lije v ude novega življenja, kakor bi potekal naravnost z božjih ustnic, ki so prve govorile mogočno besedo: Bodi! in je vzkliko življenje — ob tej himni omaga pamet in ugasne, kot se potopi kresnica v travo, in volja klone in duša strepeta — in ves človek je eno samo prekipevajoče srce — neizraznega in nikdar izražene čustva prepolno ...

Kdor ni užival te himne, kdor se ni napil njene blaženosti v polnih požirkih, ta ne pozna pomladi. Ko govori o njej, laže; ko sanja, da jo je občutil, nosi v prsih plehko omlednost, rožo iz papirja, ki si jo zatakne norec za trak in vriska z njo skoz dobrovo ...

* * *

Pred mano je stal lovec.

„Na tej strani se nič ne oglasi. Greva za beguncem!“

Ročno je zdrsnil po bregu v dolino, jaz pa za njim.

Šlo je dalje v strastnih skokih, brez poti gor in dol. Kadar sva plezala pod vrhe razritih žlebov, je lovec vselej snel klobuk in plezal naprej, na vrhu legel in opazoval. Troje grebenov sva prekobacila, troje hudih strmin preplezala, opraskana od robide in trnja, mokra na kolenih — o petelinu nič sledu. Meni se je zdel ta indijanski pohod dokaj nespamet. Toda strast je menda nalezljiva. Zato sem vztrajal.

„Če ga s tega grebena ne ugledam, potem ne vem ...“

Tako je modroval lovec, ko sva lezla skoz močvirno korito, tepena od vej in trgana od gloga, da se popneva zopet kvišku. Lovcu se niso povescili samo brki, celo kraji njegovega klobuka so se zavihnili obupano navzdol.

Pod vrhom se je ozrl in skoro zarežal vame:

„Postojte!“

Sam je snel klobuk in plezal kakor kuna. Samo eno oko je dvignil po strani čez greben. Par trenutkov je motril prostranost.

Nakrat je pa odskočil kakor pičen in zdrsnil prav do mene.

„Na borovcu je! Daleč doli, sredi griča! Hitro navzdol, potem prek roba — o, streljali boste, stajim...“

Tedaj se je že drsal po rebri — jaz za njim. Kakor blazna sva drvila.

„Dovolj!“ je velel zapovedovalno in se ustavil na kozji stezici.

„Odtod oprezno vprek na greben — pa ne boste več petdeset korakov od njega.“

Ne more lisjak tihotapiti previdneje, kakor sva midva. Niti ptiček na drevesu, pod katerim sva lezla, ni obmolknil. Ko sva brezslušno pripolzela do roba, sem, skrit za grmom, pogledal proti borovcu. Veja se je šibila in gugala, petelin je strigel poganke in jih metal objestno na tla. Ker je bil obrnjen od mene, sem lahko vstal, dočim je lovec obležal pri svojih nogah.

Prav v istem hipu se je pa dvignilo solnce izza obzorja. Bogati žarki so se razlili po lesketajočem perju. Petelin je razprostrl krila, našopiril rep v pah-ljačo in se z veličastno kretnjo obrnil proti solncu. Glavo je globoko priklonil, dnevu v pozdrav, nato pa je iztegnil vrat in zapel — odo vzhajajočemu solncu. Vzpričo krasnega prizora se mi je skoro ustavljala roka, ko sem dvigal puško. Toda nestrpni moj spremljevalec je že priganjal: „Prižgite!“

Dobrava je jeknila...

Petelinu je klonila glava na prsi, kjer je začutil pekočo bolečino... Zadnja pesem — solncu, zadnji pogled — na to vroče srce...

Nato je omahnil...

Tragedija življenja je bila odigrana...

Moje srce pa je prevzelo čuvstvo, v katerem je bila velika gorjupa kaplja...

Pesnikov pokop.

Ob pogrebu prijatelja Antona Medveda dne 15. marca 1910.

Zložil A. Kalan.

Prost spon ob križu pevca duh v radosti
nesmrtnosti neskončno srečo sanja. —
Telo se v krsti nemo smrti klanja;
za njo ihti zbor bojev... zmag... kreposti...

Pojo njegovi mu, pomladi gosti:
Glasi se slavec, zvonček mu pozvanja,
ob poti vonja resa pomladanja,
na njej čebelic roj šumi po hosti...

Luč solnca sprévod čarobno obseva,
kropilec vetrič z roso poigrava —
oj zdaj svoj requiem si pevec peva...

V grob cvetje pesmi boginja vsipava...
od groba vzdihov, spevov glas vzkipeva:
Pri Bogu sprava mu! — na zemlji: Slava!

Domotožje ur večernih...

Zložil G. Koritnik.

Domotožje ur večernih
dih mi v nemirne sanje,
spava svet — samotni vzdih
drami le pokojno spanje.

V srcu ni cvetov prešernih,
ni ljubezni v duši zveste,
tiha bol, skrivnostni cvet
raste kraj samotne ceste...

Rasti roža, cvet samote,
pesem tiha, neizpeta,
čista kakor jok sirote,
kot molitev jasna, sveta!

